

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

สามเกลอ พล, นิก, กิมหงวน

6 แหก

ป.อินทรปาลิต

ดอดจ์เก๋งคันนั้นขับโดยเจ้าแห้วแล่นมาตามถนนตัดใหม่เพชรบุรีในเวลาประมาณ

22.30 น.

พ.อ.พล พัทธภรณ์ แต่งสากลชุดสีขาวยุคเน็คไทดำติดแขนทุกข้อมืออยู่กับเจ้าแห้ว ส่วนตอนหลังรถว่างเปล่า พลเพิ่งกลับมาจากเยี่ยมศพสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์คนหนึ่งที่วัดมกุฏกษัตริยาราม และไปในนามของคุณหญิงวาดนำพวงหรีดไปคำนับศพด้วย หลังจากฟังพระสวดพระอภิธรรมสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็ลาเจ้าภาพกลับบ้าน

สองฟากถนนตัดใหม่เพชรบุรี มีภัตตาคาร หรือบาร์ที่เกิดขึ้นใหม่หลายแห่ง ล้วนแต่เป็นสถานที่หย่อนใจของคนชั้นกลาง และคนชั้นสูง แต่ละแห่งตกแต่งสวยงามมาก มีบริเวณกว้างขวางอากาศโปร่งเย็นสบาย ประกวดประชันกันในเรื่องฝีมือประกอบอาหาร และการบริการลูกค้าที่มาอุดหนุน

เมื่อดอดจ์เก๋งใกล้จะถึงภัตตาคาร “ยายกะตา” บ้านโบราณแบบไทย แต่เพิ่งปลูกใหม่ พลก็หันมาบอกเจ้าแห้ว

“เฮ้ย หยูครรถที่ “ยายกะตา” สักประเดี๋ยวเถอะวะ”

เจ้าแห้วผ่อนความเร็วของรถลงทันที แล้วเหยียบห้ามล้อบังคับดอดจ์เก๋งให้หยุดชิดซ้ายขอบถนนหน้าภัตตาคารพอดี

“รับประทานคุณหิวหรือครับ”

“เปล่า แต่คอแห้งวะ คินนี้อากาศร้อนอ้าวเหลือเกิน ฉันทกลงไปกินเบียร์เย็น ๆ สักขวด”

“รับประทานตามสบายครับ”

พลเปิดประตูบานซ้ายตอนหน้ารถออกแล้วพาตัวลงจากรถเดินเข้าไปในเขตภัตตาคาร “ยายกะตา” ซึ่งสถานที่นี้เขากับเพื่อน ๆ และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เคยมารับประทานอาหารสองสามครั้งแล้ว อาหารอร่อยบริการรวดเร็วทันใจ และสงบเงียบ ที่เรือนไทยหลังนั้นมีเวทีลีลาศ แต่เขาชอบนั่งตามสุ่มทุมพุ่มไม้ หรือริมคูน้ำใสมากกว่าที่จะขึ้นไปบนเรือน

คนรับใช้คนหนึ่งรีบเข้ามาต้อนรับเขาขณะที่พลนั่งลงที่โต๊ะว่างใต้ต้นมะพร้าวต้นหนึ่งท่ามกลางแสงไฟสีที่ห้อยระย้าทอแสงสลัวลง บนโต๊ะมีไฟฟ้าอยู่ในโถงครอบดวงหนึ่งพร้อมด้วยเมนูอาหาร และเครื่องดื่ม

“ท่านต้องการอะไรบ้างครับ” พนักงานรับใช้กล่าวถามอย่างนอบน้อม

“ขอเบียร์เย็น ๆ สักขวดน้องชาย เนื้อสันสลัดผักสักจานพอแล้ว อ้อ – บุหรี่การิก
อีกกระป๋องนะ”

“ครับผม” คนรับใช้รับคำสั่งแล้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปที่เรือนไทยหลังนั้น

ในนาที่นั่นเอง เบียร์แช่เย็น และถ้วยแก้วก็ถูกนำมาเสิร์ฟให้พร้อมด้วยส้ม, มิน
และกระดาษเช็ดมือ ต่อจากนั้นสักครู่พลก็ได้อเนื้อสันสลัดผักที่เขาสั่ง เขานั่งจิบเบียร์ และกินเนื้อสัน
สลัดผักอย่างเงียบ ๆ เสียงดนตรีที่เรือนไทยดังกังวานออกมา หนุ่มสาวเหล่านั้นกำลังมีความสุขด้วย
การลีลาศ

พลกำลังนึกถึงอดีตของเขา เขาเคยชอบเที่ยวบาร์ ชอบเดินราเมื่อ 10 ปีที่แล้วมานี้
คณะพรรคของเขาได้ออกเที่ยวบาร์ หรือไนต์คลับกันแทบทุกคืน ดื่มสุราโลมনারิถลุงเงินเล่นโดย
ไม่เสียดาย โดยเฉพาะเสียหวงนใช้เงินราวกับพิมพ์ธนบัตรได้เอง มีการแจกเงินพาร์ทเนอร์ และฝึก
หึ่งเกลื่อนกลาด แมจนไม่เป็นผู้เป็นคน ครั้นบัดนี้เป็นผู้ใหญ่ขึ้น การเที่ยวบาร์จึงห่างเหินไป
สนใจกับธุรกิจมากกว่าอย่างอื่น

ความคิดคำนึงของพลสิ้นสุดลงเมื่อสาวสวยในชุดราตรีสีเขียวแก่คนหนึ่งวิ่ง
กระหืดกระหอบตรงเข้ามาหาเขา แน่ละ หล่อนจะต้องเป็นพาร์ทเนอร์ของบาร์นี้อย่างแน่นอน

หล่อนปราดเข้ามานั่งเก้าอี้ข้างพล ในท่าทางตื่นตื่นหวาดกลัว หล่อนเป็นหญิง
สาวในวัย 20 เศษ ร่างอวบอัดผิวเนื้อขาวผ่อง และใบหน้าของหล่อนมีเสน่ห์อย่างยิ่ง ซึ่งพลเข้าใจ
ว่าหล่อนต้องเป็นชาวเหนือแน่นอน

“คุณคะ หนูกำลังอยู่ในระหว่างอันตราย” หล่อนพูดละล้าละลัก “กรุณาช่วยหนู
ด้วยค่ะ”

พลจ้องมองดูหล่อนไม่วางตา

“มีอะไรเกิดขึ้นแก่หนูล่ะ”

สาวสวยมองไปทางเรือนไทยหลังนั้นอย่างหวาดหวั่น

“มีผู้ชายคนหนึ่งเขาเป็นนักเลงคุมบาร์นี้เขาบังคับให้หนูไปกับอาเสียคนหนึ่งคะ
หนูไม่ยอมไปเขาก็จะตบตีทำร้ายหนู กรุณาช่วยพาหนูหนีไปจากนี้ได้ไหมคะ หนูไม่ยอมทำงานที่
บาร์นี้อีกแล้ว เพราะหนูไม่ได้มีอาชีพเป็นผู้หญิงพรรคนั้น”

พลพยักหน้ารับทราบ

“หมายความว่าหนูมาทำงานเป็นพาร์ทเนอร์อย่างเดียวกับท่านั้น”

“ค่ะ แต่พี่เจือเขาพยายามที่จะให้หนูไปกับแขกที่ยอมเสียค่าป่วยการให้บาร์ และ
ยอมจ่ายเงินค่าตัวให้หนูล่วงหน้า หนูทำไม่ได้ค่ะคุณขา หนูยอมตายเสียดีกว่าที่หนูจะยอมขายตัว
ของหนู”

พลยิ้มให้หล่อน

“ไม่ต้องวิตก ฉันจะช่วยคุ้มครองหนูเอง”

หล่อนยิ้มออกมาได้ แต่ท่าทางที่หวาดหวั่นยังมีอยู่ตลอดเวลา สาวสวยประนมมือ
ไหว้เขาแล้วกล่าวว่า

“หนูกราบขอพระคุณค่ะ หนูชื่อวันเพ็ญค่ะ กรุณารีบพาหนูออกไปจากบาร์นี้ โดยเร็วเถอะค่ะ พี่เจือเขาเป็นอันธพาลที่มีอิทธิพลมาก มีลูกน้องหลายคน”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ฉัน ไม่กลัวเขาหรอกหนู รับรองว่าฉันจะไม่ยอมให้นายเจือใช้อำนาจเป็นธรรมข่มเหงรังแกหนูเป็นอันขาด”

หล่อนถอนหายใจหนัก ๆ เหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่อกแล่กตลอดเวลา และแล้วสาวสวยเจ้าของนามวันเพ็ญก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว เมื่อแลเห็นชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งรวม 5 คนพากันเดินตรงเข้ามา

“คุณคะ พี่เจือมาแล้ว เขาเห็นหนูแล้วค่ะ คุณต้องช่วยหนูจริง ๆ นะคะ”

พลยิ้มอย่างใจเย็น

“ช่วยแน่นอนวันเพ็ญ” แล้วพลก็ถอดเสื้อสากลสีขาวออกแขวนไว้กับเก้าอี้เหล็กที่เขานั่งเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับพวกอันธพาลถ้าหากว่าเล่นงานเขาก่อน

ชายหนุ่มร่างใหญ่ในวัย 30 ปีที่เดินนำกลุ่มชายฉกรรจ์คือพี่เจือนั่นเอง จอมอันธพาลในย่านประตูน้ำ และถนนตัดใหม่เพชรบุรีสวมกางเกงขายาวสีกรมท่า เสื้อยืดคอปกสีขาว มีลายพาดที่หน้าอกสีแดงสลับทาแบบทันสมัย รูปร่างของเขาสูงใหญ่ลักษณะท่าทางเป็นนักเลงเต็มตัว ส่วนสมุนของเจือทั้ง 4 คนล้วนแต่อยู่ในวัยหนุ่มแต่งกายแบบจิกโก้นิยม ไว้ผมยาวเป็นกระเชิง และคัดผม ชายหนุ่มเหล่านี้ล้วนแต่เห็นผิดเป็นชอบ นิยมการชกต่อยทำร้ายร่างกายผู้อื่นเพื่อสร้างบารมีให้ตนเอง บางคนพึงได้รับการปลดปล่อยออกมาจากคุกหลายเมื่อเร็ว ๆ นี้

เจือพาสมุนเข้ามาหยุดยืนข้าง โต๊ะที่พลกับวันเพ็ญนั่งอยู่ จอมอันธพาลไม่ได้สนใจกับพลเลย เขายกมือชี้หน้าสาวสวยแล้วกล่าวคุกคามว่า

“เสียพงเขายังรอแกลอยู่วันเพ็ญ ถ้าแกไม่ไปกับเขาฉันจะเอาน้ำกรดสาดหน้าแกให้ตาบอด และเสียโฉม เมื่อแกเป็นคนดีแกลจะมาทำงานบาร์ทำไมกัน พาร์ทเนอร์นะ เป็นแต่เพียงอาชีพที่บังหน้าเท่านั้น”

วันเพ็ญสั่นศีรษะ มองดูเจือด้วยความหวาดกลัว

“กรุณาฉันเถอะพี่เจือ งานอย่างนี้ฉันทำไม่ได้”

เจือแสบยิ้ม ยกมือขวาจับแขนซ้ายสาวสวยกระซอกหล่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้

“แกจะให้ฉันใช้วิธีรุนแรงกับแกยังงั้นหรือ” พุดพลางบิดแขนหล่อนจนกระทั่งวันเพ็ญร้องครางออกมา

พล พิจารณ์ทนดูต่อไปไม่ได้ ในเมื่อผู้ชายออกสามสอกข่มเหงรังแกผู้หญิงต่อหน้าเขา พลผุดลุกขึ้นยืน และเลื่อนตัวออกมาให้พ้นจากเก้าอี้ เขาจ้องมองดูหน้าจอมอันธพาลอย่างไม่สะทกสะท้าน

“ขอเสียทีเถอะคุณ เราเป็นลูกผู้ชายไม่ควรข่มเหงรังแกผู้หญิง”

เจ้าเจือลืมนตาโพลงมองดูพลราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ลูกน้องของเขาทั้ง 4 คนต่างแสดงอิศอัคไปตามกัน

“เรื่องของผมไม่ใช่เรื่องของคุณ” เขาพูดกระซอกเสียง “คุณรู้หรือเปล่าว่านางวันเพ็ญคนนี้เป็นเมียผม เรื่องของเราตัวเมียกันไม่ได้หนักบาลคุณเลย”

วันเพ็ญมองดูหน้าพลแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ไม่จริงกะ หนูไม่ได้เป็นเมียเขา”

จอมอรรถพาลขบกรามกรอดยกฝ่ามือข้างขวาขึ้นเพื่อจะตบหน้าหล่อน แต่พลปราดเข้าไปผลักหน้าอกเธอเต็มแรง ทำให้พี่เบิ้มเธอออกไปสองสามก้าว สาวสวยริบวิ่งเข้ามาขึ้นกำบังตัวข้างหลังพล

“วิธีแอบอ้างแบบนี้จะคนโง่ ๆ เท่านั้นที่จะเชื่อคุณ คุณไม่ใช่พี่สาวของวันเพ็ญแน่นอน แต่คุณเป็นนักแสดงคูมบารี่นี้ซึ่งคุณต้องการผลประโยชน์ของเธอจึงบังคับขู่เข็ญเธอให้ตกนรกทั้งเป็น วันเพ็ญเล่าให้ผมฟังแล้ว”

เจือยิ้มแค้น ๆ

“คุณเป็นใคร”

“ใครก็ได้ไม่สำคัญ แต่ผมจะไม่ยอมให้คุณข่มเหงรังแกวันเพ็ญต่อหน้าผมเป็นอันขาด”

หมัดขวาของเจือกระแทกหน้าพล พัชรารณทัณฑ์ พลผละหน้าหลบหมัดจึงถูกแต่เพียงปลายหมัด ถึงกระนั้นความแรงของน้ำหนักหมัดก็ทำให้เขาชว่นเซไปหลายก้าว และยังไม่ทันจะตั้งตัวได้นักเลงคูมบารี่ “ชายกะตา” ก็กระโจนเข้าไปใส่ ตะปัดด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว

อ้ายเสือรูปหล่อยกแขนขึ้นปิดป้อง เจือชกซ้ายขวาอย่างรวดเร็ว เพื่อหวังจะคว้าพลอวดลูกน้องของเขา พลถอยกลางสู่พลางเพราะแรงปะทะสู้เจือไม่ได้ วันเพ็ญสาวน้อยยืนดูการต่อสู้อย่างอกสั่นขวัญแขวน ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารที่อยู่โต๊ะไกลออกไป ต่างพากันมองดูมวยนอกเวทีด้วยความตื่นเต้น

แต่พลเป็นเสือไม่ใช่หมูที่จะให้เจือต้อนเล่นง่าย ๆ เขาเป็นเสือร้ายที่ยังมีเขี้ยวเล็บแหลมคมอยู่เสมอ ถึงแม้กำลังกายของจอมอรรถพาลเหนือกว่าแต่ชั้นเชิงมวยของเจือก็เทียบกับพลไม่ได้ ซึ่งพลมีความชำนาญทั้งมวยไทย และมวยสากล พลแกล้งถอยจะวนเวียนไปมารอบโต๊ะอาหารโต๊ะนั้น พอได้โอกาสแย็บซ้ายของพลก็พุ่งออกไปอย่างรวดเร็วเหมือนลื่นภูเห่าราวกับหมัดแย็บของเพิก สิงห์พัลลภ เจ้าตำรับมวยสากลผู้ยิ่งใหญ่เมื่ออดีต

แย็บซ้ายของพลถูกปากครึ่งจุมครึ่งของจอมอรรถพาลอย่างจับถึงกับผละหน้า และแล้วสุขขวานหนักแน่นแม่นยำของพลก็เหวี่ยงตุ้มออกไปถูกขากรรไกรข้างซ้ายของเจือ ทำให้เจือล้มลงก้นกระแทกพื้นมีนงหมดเร็วแรงถึงกับสะบัดหน้า

สมุนของเจือคนหนึ่งแลเห็นลูกพี่เสียดี้ก็หมดความเป็นนักแสดง หันมาบอกพรรคพวกด้วยเสียงอันดัง

“เอามันพวกเรา กินโต๊ะไว้ย”

เท่านั้นเองอรรถพาลเหล่านั้นก็ปราดเข้าห้อมล้อมตะลุมบอนพลทันที แทนที่พลจะหลบหนีเอาตัวรอด เขากลับยื่นปีกหลักแบบสู้ตาย หมัดซ้ายขวา และเท้าของพลเริ่มทำงานอย่าง

หนัก อย่างไรก็ตาม ในระหว่างหนึ่งต่อสี่ฝ่ายที่มีมากกว่าก็ต้องได้เปรียบ มีหน้าซำเจ็ยยังลุกขึ้นมา ช่วยลูกน้องของเขา จอมอันธพาลคว้าเก้าอี้เหล็กยกขึ้นเหนือศีรษะวิ่งเข้ามาพาดหมายศีรษะพลเต็ม เหนียว แต่พลก้มหัวหลบอย่างหวุดหวิด เก้าอี้ตัวนั้นจึงประเคนลงกลางกลางของสมุนเจ็ยคนหนึ่ง ซึ่งทำให้เจ้าหมอนั่นร้องอะอะเอ็ดอะโร

“โอ๊ย ทำไมตีกบาลผมละพี่เจ็ย”

การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือด พลถูกหมัดหน้าต้ายับเขิน และถึงกับล้มลุกคลุกคลาน เขาต่อสมุนของเจ้าเจ็ยคนหนึ่งผะหงายหล่นลงไปใตุน้ำใสเสียงดังตุ้มแล้วเขาก็ตะเจ้าหนุ่มมอม กะหรั่งอีกคนหนึ่งลงไปนั่งพับเพียบ แต่ตอนนี้เองพลก็ถูกสมุนของเจ็ยตีหัวเขาด้วยขวดเบียร์

“โพละ”

ขวดเบียร์ที่พลสั่งมาดื่มแตกกระจาย เลือดที่ศีรษะพลไหลโกรก เมื่อเห็นเลือดพล ก็บ้าเลือดตัดสินใจสู้ตาย เลือดเซ็ดแพรสีขาวยของเขาแดงฉาน ขณะนี้วันเพ็ญถือโอกาสหลบหนีไปแล้วโดยไม่มีใครสนใจกับหล่อน เพราะพลกับเจ็ย และสมุนของเจ็ยกำลังตะลุมบอนกัน

“มา – เข้ามา อ้ายหมาหมี” พลประกาศลั่น

สมุนของเจ็ยคนหนึ่งกระโจนเข้าไป หมัดตรงของพลลั่นไปถูกปลายคางอย่าง ถนัดถนี่ เจ้าหมอนั่นผะหงายเหมือนกับนกปีกหัก เจ็ยกับสมุนร่วมใจอีก 3 คนเฮโรเข้ารุมล้อม ซึ่ง พลต้องล่าถอยไปยืนพิงต้นมะพร้าว และพยายามใช้หมัด และเท้าช่วยตัวเอง

เสียงใครคนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ

“หยุด นายเจ็ย หยุดนะ ทุกคนหยุด”

เสียงนี้มีอำนาจพอใช้ จอมอันธพาลกับสมุนทั้ง 4 คนยุติการกลุ่มรุมพลทันที และหันไปมองดูเจ้าของเสียง สุภาพบุรุษท่าทางภูมิฐานในวัย 50 เศษ ซึ่งยืนอยู่เบื้องหลังพนักงานรับใช้ 2 คน ชายผู้นี้คือนายเกษม สถาพร เจ้าของ และผู้จัดการภัตตาคาร “ชายกะตา” นั่นเอง ใครคนหนึ่งได้วิ่งไปบอกเขาที่เรือนไทยว่าเจ็ยกับลูกน้องหลายคนกำลังกลุ่มรุมทำร้ายสุภาพบุรุษคนหนึ่ง เกษมจึงรีบมาขัดขวางห้ามปราม ในฐานะที่เจ็ยเป็นคนของเขากินเงินเดือนของเขา และเขาช่วยให้เจ็ยรอดพ้นจากคุกกลางยาว เพราะเจ็ยทำงานอยู่ที่ภัตตาคารนี้ในฐานะหัวหน้าพนักงานรับใช้ และผู้ดูแลสถานที่ แต่ความจริงเป็นนักเลงคุมบาร์นั่นเอง

นายเกษมเดินเข้ามาหาพล และมองดูพลด้วยความเป็นห่วงเมื่อเห็นศีรษะพลแตก เลือดไหลโครม

“ผมชื่อเกษมเป็นเจ้าของ และผู้จัดการภัตตาคารนี้ครับ ผมเสียใจที่คุณได้รับบาดเจ็บ เรื่องราวมันเป็นอย่างไรรึครับ”

พลล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาคลี่ออกเช็ดเลือดที่ไหลลงมาตามใบหน้าของเขา

“พาร์ทเนอร์ของคุณชื่อวันเพ็ญถูกนายเจ็ยขู่บังคับให้ไปกับอาเสียกระเป๋านัก” พลพูดอย่างเหน็ดเหนื่อยเนื่องจากต้องใช้กำลังมากในการต่อสู้ “วันเพ็ญวิ่งมาขอความช่วยเหลือจากผม นายเจ็ยพาสมุนติดตามมาแล้วใช้อำนาจเป็นธรรมข่มเหงรังแกเธอ เมื่อผมขัดขวางนายเจ็ยก็

ต่อผม แต่ชั้นเชิงมวายนกว่าผมผู้ผมไม่ได้ลูกน้องของนายเจือ และนายเจือก็ใช้วิธีกลุ่มผมแบบหมาหมู่ ความจริงเขาเป็นนักเลง เขาน่าจะนี่ละอายใจบ้างที่เขาตั้ง 5 คนกลุ่มผมเล่นงานผมเพียงคนเดียว”

นายเกษมหน้าเสียว เขากลัวว่าถ้าเรื่องถึงตำรวจกตาคารของเขาอาจจะถูกปิดก็ได้ บาร์หรือกตาคารที่มีนักเลงคุ่มมีเรื่องชกต่อยตีรันฟันแทงกันถูกตำรวจสั่งปิดมาหลายแห่งแล้ว

“ผมเสียใจจริง ๆ ครับ ผมยอมรับว่านายเจือเป็นคนของผมจริง แต่เขาไม่ใช่นักเลงคุ่มกตาคาร เขาเป็นหัวหน้าบ๊วย และผู้ดูแลสถานที่เท่านั้น”

พลผืนหัวเราะ

“คุณคงไม่โง่พอที่จะบอกผมตามตรงว่า คุณจ้างนายเจือไว้สำหรับจัดการกับนักเลงที่มาอาละวาดที่นี่ เาละครับอย่าสนใจกับผมเลย”

“โธ่ – ไม่สนใจยังไงล่ะครับ คุณได้รับบาดเจ็บหน้าตาแตกยับหลายแห่ง และศีรษะก็แตกเลือดไหลโทรมอย่างนี้”

“นึกหน่อยครับ ขอกันกินมากกว่านี้ ผมยังจะได้พบกับนายเจืออีก”

นายเกษมยิ้มแห้ง ๆ

“คุณจะให้ตำรวจจัดการกับนายเจือ และเด็ก ๆ ของนายเจือไหมครับ”

พลสั่นศีรษะ

“ไม่ครับ ผมไม่ใช่นักเลงหรือคุ่มแต่ผมก็มีจิตใจเป็นนักเลงคนหนึ่ง ตีกันมันก็ต้องบาดเจ็บบ้าง” แล้วพลก็ยกมือขวาโบกให้เจือ “กันไม่เอาเรื่องแกหรือเพื่อน เพียงแต่ฝากไว้ก่อนเท่านั้น”

นายเกษมยกมือไหว้พลอย่างฟินอบพิเทา

“ขอบพระคุณมากครับที่คุณไม่เอาเรื่อง เชิญไปที่บ้านพักผมก่อนเถอะ ผมจะทำได้ทำความสะอาดบาดแผล และใส่ยาให้คุณ แล้วก็ผมยินดีจ่ายเงินค่าทำขวัญให้คุณตามสมควรในเหตุที่เกิดขึ้นนี้ ผมจะไม่ลืมความกรุณาของคุณเลยที่คุณไม่เอาเรื่องกับนายเจือ”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ช่างเถอะครับคุณเกษม ผมกลับไปใส่ยาที่บ้านผมดีกว่า ส่วนเงินค่าทำขวัญผมไม่ต้องการหรอกครับ” พุดจบพลก็ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาแล้วหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมออกมามองจับ เขาส่งเงินให้พนักงานรับใช้คนหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ค่าเบียร์หนึ่งขวด และเนื้อสันสัตว์คักหนึ่งจาน เงินเหลืออ้าวให้ลื้อ”

นายเกษมพุดชัดขึ้นทันที

“ไม่ต้องครับคุณ ไม่ต้องจ่ายเงินครับ”

พลยิ้มให้เจ้าของกตาคาร “ยายกะตา”

“ผมกินเบียร์กินอาหารของคุณผมก็ต้องจ่ายเงินให้คุณตามระเบียบ” แล้วเขาก็เลื่อนตัวมาที่เก้าอี้หยิบเสื่อสากลขึ้นมาสวม “ลาละครับคุณเกษม”

พล พัชรภรณ์พาตัวเดินออกไปจากเขตกตาคารด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจที่ถูกกรม

สกริมจนยับเยิน ขณะที่เขากำลังเดินตรงมาที่รถดอดจ์เก็ง ร่างอันดำตะคุ่มของผู้หญิงคนหนึ่งก็วิ่งออกมาจากมุมมืดตรงเข้ามาหาเขา

“คุณคะ คุณคะ”

พลหยุดชะงักแล้วหันไปดู หล่อนคือวันเพ็ญสาวสวยเจ้าของร่างอวบอ้วนนั่นเอง

“วันเพ็ญ” พลร้องเรียกหล่อน และยิ้มให้

ต่างคนต่างจ้องมองดูกัน หญิงสาวทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เมื่อแลเห็นใบหน้าของพลถูกหมัดปูดโปแตกยับฟกซ้ำดำเขียว และสีระยะแตกเป็นแผล ถึงแม้พลได้ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดเลือดออกแล้วเลือดก็ไหลออกมาอีก เพราะบาดแผลบนศีรษะที่ถูกฟาดด้วยขวดเบียร์นั้นยาวถึง 3 เซนติเมตร

“โถ – คุณได้รับบาดเจ็บยับเยินเพราะหนูแท้ ๆ”

“แต่มันเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่กว่าหนูหนีกลับบ้านแล้วเสียอีก”

“เปล่าค่ะ ขณะที่คุณกำลังถูกซ้อมหนูได้วิ่งหนีออกมานอกถนนเพื่อหาร่างไปช่วยคุณ แต่ไม่มีตำรวจผ่านมาเลยคะ หนูก็เลยแอบซ่อนตัวอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น มีคนห้ามให้เลิกกันหรืออย่างไรคะ”

“จ๊ะ นายเกษมเจ้าของภัตตาคารเขาห้าม อ้า – ดีแล้วที่หนูหนีออกมาได้ไปที่รถฉันเถอะหนู ฉันจะพาหนูไปส่งบ้าน บ้านหนูอยู่ไหนล่ะ”

หล่อนมองพลอย่างตื่น ๆ แล้วมองดูรถดอดจ์เก็งซึ่งจอดอยู่โดดเดี่ยวริมถนนคราวนี้หล่อนก็รู้ว่าพล พัชรภรณ์เป็นผู้ที่มีฐานะสูงตามที่หล่อนคาดหมายไว้

“อ้า – ขอบพระคุณค่ะ หนูอยู่ชอยนานาเหนือค่ะ แต่ว่า.....คุณจะต้องเสียเวลาไปส่งหนู”

“ไม่เป็นไรหนู ฉันก็อยู่บางกะปิเหมือนกัน เรานั่งรถลัดเข้าชอยโน้นไปออกถนนสุขุมวิทย้อนไปส่งเธอที่ชอยนานาเหนือก่อน”

เขากับหล่อนเดินเคียงคู่กันมาที่รถดอดจ์เก็ง ตามเวลาที่กล่าวนี้เจ้าแห้วกำลังนั่งฟังเพลงจากวิทยุในรถอย่างสบายใจ เมื่อพลพาสาวสวยเดินเข้ามาเจ้าแห้วก็รีบปิดวิทยุแล้วเปิดสวิทช์ไฟกลางเก็ง พลพาวันเพ็ญขึ้นมานั่งตอนหลังรถ เจ้าแห้วไม่ได้สนใจกับวันเพ็ญเท่าใดนัก แต่เขาสนใจกับใบหน้าของพล และสีระยะของพลมากกว่า

“โธ้ย รับประทานคุณไปฟัดกับใครมาครับ”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ต่อยกันไว้มั้ยฟัด ฟัดนะมันหมากันให้ความช่วยเหลือผู้หญิงคนนี้เลยถูกนักเลงกุมบารักกับพรรคพวกของมันกลุ่มรวมแทบแย้ ถูกตีด้วยขวดเบียร์หัวเบ้อไปเลย”

เจ้าแห้วนั่งนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่นแล้วขบกรามกรอด

“รับประทานมันซื้อเจือหรือครับ”

“ใจู๋”

เจ้าแห้วทำจุมูกบานหายใจถี่เร็ว เขาก็มลงหีบเหล็กงัดขางที่วางอยู่บนพื้นรถขึ้นมา
ถือกระบี่มันไว้ในมือแล้วพุดกับตัวเอง

“อ้ายเจ๊อ...มึงทำเจ้านายกูถึงอย่างนี้.....ตาย...มึงไม่ตายกูตาย” แล้วเจ้าแห้วก็เปิด
ประตูรถออกผลุนผลันลงไปจากรถพร้อมด้วยเหล็กงัดขาง

“อ้ายแห้ว” พลดवादเว็ด

เจ้าแห้วหยุดชะงัก

“รับประทานอนุญาตให้ผมไปฆ่าอ้ายเจ๊อเถอะครับ ผมจะตีหัวมันให้และด้วยเหล็ก
งัดขางอันนี้ ถ้าลูกน้องของมันเข้ามาช่วยรับประทานผมจะแทงด้วยเหล็กขูดซี่ฟ พ่อกเคยสอนผม
ว่า การเอาชนะอันธพาลก็คือเป็นอันธพาลยิ่งกว่ามัน รับประทานผมยอมตายเพื่อคุณ”

“มานี่ ขึ้นมานั่งบนรถ” พลดवादवादบั้งด้วยเสียงเด็ดขาด “ฉันยังไม่ได้สั่งให้แกทำ
เช่นนี้ เร็ว – ขึ้นมาบนรถแล้วพาเราไปชอยนานาเหนือ”

เจ้าแห้วโมโหจนร้องไห้

“รับประทานจะไม่ให้ผมแก้แค้นแทนเจ้านายหรือครับนี่ อ้ายเจ๊อมันแน่นมาจาก
ไหนดีชั่วครับ”

พลดवादवादเจี้ยวเข้าใส่

“บอกให้ขึ้นมาบนรถ อยากรีบตัวเรอะ”

เจ้าแห้วสะอื้น เดินมาที่รถแล้วเปิดประตูบานขวาตอนหน้ารถขึ้นมานั่งประจำที่
คนขับตามเดิม ต่อจากนั้นคอจ้งเก็งก็ถูกสตาร์ทเครื่องแล่นออกจากที่ของมัน

พลดवादवादกับสาวสวยอย่างกันเอง

“หนูมีภูมิดำเนาอยู่ทางเหนือไซ้ใหม่วันเพ็ญ”

“ไซ้คะ” แล้วหล่อนก็ประนมมือไหว้เขา “กรุณาให้หนูเรียกคุณว่าคุณอาเถอะนะ
คะ หนูขอขอบพระคุณอย่างยิ่งเชียวคะเท่าที่คุณอาช่วยเหลือหนูจนต้องเจ็บเนื้อเจ็บตัวเพราะพวก
อันธพาล”

พลดवादवादเล็กน้อย

“ทำไมหนูถึงมาทำงานบาร์ล่ะ”

วันเพ็ญยิ้มเศร้า ๆ น่าสงสาร

“หนูรู้สึกอายใจไม่สามารถจะเกาะคุณป้ากินได้คะ คุณป้าเลี้ยงหนูมาหลายปี
แล้ว พอคุณพ่อหนูเสียชีวิตก็ขึ้นไปรับหนูจากเชียงใหม่มาอยู่กับท่านที่ชอยนานาเหนือ ให้หนู
เรียนต่อจนจบมัธยม 6 แต่หนูก็หางานทำไม่ได้ ในที่สุดหนูก็ตัดสินใจมาทำงานพาร์ทเนอร์ได้
คุปองเดินรายได้เปอร์เซ็นต์ค่าเช่า และเปอร์เซ็นต์ที่นั่งคุยกับแขกเป็นชั่วโมง แต่หนูไม่เคยคิดที่จะ
ขายตัวให้ใครหรอกคะ ถึงแม้หนูเป็นคนชั้นต่ำเป็นคนจน หนูก็ยังคงคิดว่าหนูมีศักดิ์ศรีของ
ลูกผู้หญิงเหมือนกัน”

“อ้อ หนูพุดนำฟังวันเพ็ญ ลูกผู้หญิงก็ต้องรักนวลสงวนตัว เป็นอันว่าหนูจะไม่ไป
ทำงานที่กัตาคาร “ขายกะตา” อีกแล้วซินะ”

“ค่ะ คุณอาภรรณช่วยหางานให้หนูทำได้ไหมคะ งานพนักงานเบาหนูทำได้ทั้งนั้น ขอให้เป็นงานที่สุจริตก็แล้วกัน”

“ตกลง วันเพ็ญ หนูรู้จักโรงแรม “สี่สหาย” หรือเปล่า”

“ทางพระโขนงใช่ไหมคะ”

“ใช่ พรุ่งนี้สี่โมงเช้าหนูไปพบคุณทวน ทยาพงศ์ หรือผู้จัดการโรงแรม อาจจะส่งเขาไว้ให้รับหนูเป็นพนักงานขายของแผนกจำหน่ายสินค้าของโรงแรม และจะให้เงินเดือนหนูเดือนละ 600 บาท”

หล่อนมองดูพลด้วยความซาบซึ้งใจยิ่ง แล้วหล่อนก็ระพุ่มมือกราบลงที่แขนของพลแสดงความเคารพเขาอย่างจริงใจ

“ตราบใดที่ชีวิตหนูยังอยู่ หนูจะไม่ลืมพระคุณ และความกรุณาของคุณอาเลยคะ ปากคงดีใจมากที่หนูได้งานดี ๆ อย่างนี้ ทุกวันท่านไม่พอใจเลยคะเท่าที่หนูต้องไปทำงานบาร์กลับบ้านดึกคืน ถึงแม้ได้เงินมากก็มีทางใช้จ่ายมาก โดยเฉพาะเครื่องแต่งตัว แล้วก็ค่ารถแท็กซี่คะ คุณอา”

พล พิจารณากลับมาถึงบ้าน “พัชรารักษ์” ในเวลา 23.00 น.เศษ ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้คุณหญิงวาดกับสิ่งนางขึ้นนอนนานแล้ว ส่วนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับนิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกนั่งสนทนากันอยู่ในห้องกลาง ทั้ง 4 คนนั่งดูทีวีซึ่งฟังจบรายการไปเมื่อสักครู่นี้เอง

คอคักแก๊งแล่นมาหยุดเทียบหน้าบ้านไดตึก พลเปิดประตูก้าวลงจากรถพาตัวเดินขึ้นไปบนตึก และรู้สึกอับอายเพื่อนเกลอของเขาไม่น้อยที่เขาเกิดปะทะกับพวกนักเลงประจำภัตตาคาร “ขายกะดา” จนกระทั่งได้รับบาดเจ็บตามใบหน้าหลายแห่ง นอกจากนี้ยังถูกตีศีรษะแตกจำเป็นจะต้องให้ดร.ดิเรกทำแผล และเย็บแผลให้เขา

แสงไฟฟ้าในห้องโถงส่องสว่างจ้าตามธรรมดาของบ้านเศรษฐีที่ใช้แสงสว่างโดยไม่คำนึงถึงความหมดเปลือง นิกร, กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรก นั่งรวมกันอยู่บนโซฟาขนาดใหญ่ และยาวตั้ง 3 เมตร ส่วนเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หมกตัวอยู่บนเก้าอี้นวมตัวหนึ่ง ปากคาบซิการ์มวนใหญ่

เมื่อพลเดินเข้ามาทุกคนก็ตกตะลึงไปตามกัน เสียหงวนกับนิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ นายพลดิเรกขมวดคิ้วเข้าหากันแล้วถามว่า

“มาหาใครครับคุณ”

พลผินหัวเราะ

“หน้าตาฉันเปลี่ยน ไปจนจำไม่ได้เชียวหรือ”

ดร.ดิเรกยิ้มแฉ่ง ๆ

“เฮ้ – ฉันนึกว่าพญาครุฑมาชวนพวกเราเล่นสกาเสียอีก ปากแก่ปลิ้นและยื่นออกมาเหมือนครุฑจริง ๆ ไปเปิดฉากบู๊กับใครที่ไหนมาวะ”

พลทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้นวมตัวหนึ่งแล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ผมถูกคนร้ายดักจีหน้าวัดมกุฏ ๆ ครับคุณอา”

ท่านเจ้าคุณลืมนตาโพลง

“หา แก่ถูกจี๊เรอะ”

“ครับ พอพระสวดครั้งสุดท้ายผมลาเจ้าภาพกลับเดินออกมาจากวัดคนเดียว รถจอดห่างจากประตูวัดราว 50 เมตร คนร้ายสามสี่คนปราดเข้ามาเอามีดจี๊ผม ผมก็เลยสู้กับมันอูดลุด ผมถูกมันตีด้วยของแข็งหัวแตกนี่ยังงี้ล่ะครับ แล้วถูกมันตอยหน้าตาปูดไปหลายแห่ง แต่ผมก็ล่อมันหน้าตาขยับเยินไปหลายคน พอดีมีรถยนต์แล่นมาคันหนึ่ง แสงไฟหน้ารถส่องต้องพวกคนร้าย มันก็พากันวิ่งหนีไป”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“เอ – เดียวนี้หน้าวัดมกุฏ ๆ ก็ไม่เปลี่ยวนีหว่า มีไฟฟ้าสว่าง”

“แต่คืนนี้เดือนมันหงายเขาปิดไฟครับ” พลโกหกอย่างคล่องแคล่ว

ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับทราบ

“บริเวณที่เกิดเหตุไม่มีรถจอดอยู่ข้างเลขรี”

“ไม่มีครับ รถจอดอยู่ทางถนนตรงกับหน้าโบสถ์” แล้วเขาก็หันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสาม “แยะไว๊ เเคราะห์ร้ายจัง”

นิกรมองดูพลเหมือนกับว่าเขาจะคันความจริงใจอะไรบางอย่างจากใบหน้าของพล

“เรื่องของแกตื่นตื่นดีวะ แต่กันไม่เชื่อว่ามันจะเป็นไปได้”

“อ้าว แล้วกันจะโกหกแกหาหอกอะไรล่ะ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ฉันว่าแกต้องไปมีเรื่องกับพวกนักเลงที่ไหนมาแน่นอน แต่แกไม่ยอมให้พวกเราเจ็บร้อนแทนแก หรืออุ่นวยในเรื่องของแกเพราะแกต้องการแก้เผ็ดเอาเอง แกก็เลยต่อแหลดอหลดผายลมได้น้ำว่าถูกจี๊ ฉันพอจะหลับตามองเห็นว่าบริเวณหน้าวัดมกุฏ ๆ นะ เดียวนี้เป็นที่โล่งมีแสงไฟสว่างไม่เปล่าเปลี่ยว แล้วก็ศพของคุณหญิงสมบุรณ์เพื่อนเกลอของคุณอาเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์จะต้องมีผู้ไปเยี่ยมเคารพศพมากมาย รถยนต์หลายสิบกคันจะจอดเรียงรายอยู่หน้าวัด ผู้คนเดินเข้าออกตลอดเวลา ใครมันจะกล้าจี๊แก”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซี ไปมีเรื่องกับใครมาก็รับมาตามตรงเถอะวะอ้ายพล เราจะได้ยกพวกไปพาดกับมัน ถ้าใครทำแกหน้าตาขยับเยินเหมือนกับถูกหมาฟัดอย่างนี้ กันต้องแก้แค้นแทนแกแน่นอน”

พลลุกขึ้นยืนแล้วเดินมานั่งบนโซฟาข้างนายแพทย์หนุ่ม เขากล่าวกับนิกรม และเสี่ยหงวนว่า

“เชื่อกันเถื่อน่ากันไม่ได้โกหกแกหรือก ถ้ามอ้ออ้ายหัวคูก็ได้”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

“อ้ายหัวมันกลัวแกเหมือนกับหนูกลัวแมว แกสั่งให้มันพูดขังงมันก็ต้องพูดตามที่แกสั่ง ป่วยการไปถามมันให้เสียเวลา”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พุดเสริมขึ้น

“เอ – ชักสงสัยเสียแล้วโว้ยพล หรือแกลไปชกต่อยกับพวกนักเลงมาจริง ๆ แต่ว่าคนอย่างแกลไม่เคยเอาเรื่องเอาราวกับใครนี่หว่า”

พลหันมายิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“ผมถูกจี๋กับคุณอา โธ – ผมไม่ใช่เด็กหนุ่มเรื่องบุญมันไม่ได้อยู่ในความคิดของผมแล้ว” พุดจบพลก็เปลี่ยนสายตามาที่คร.ดิเรก “ดูหัวกันหน่อยโว้ยหมอ ต้องเย็บหรือเปล่า”

นายแพทย์หนุ่มยกมือขวาจับกลางศีรษะพลซึ่งก้มหัวลงมาให้เขาตรวจบาดแผล ถึงแม้ว่าแผลที่ศีรษะพลเป็นแผลยาว คร.ดิเรกก็ไม่ได้แสดงท่าทีวิตกเป็นทุกข์อะไร ทั้งนี้ก็เพราะเขาเคยพบเห็นบาดแผลจากคนไข้มามากต่อมากจนเป็นของธรรมดา

“เย็บ 3 เข็มโว้ยพล ไปที่ห้องเล็กละกันจะทำแผลและเย็บแผลให้ด้วยเอ็นพิเศษคือไม่ต้องมีการตัดและแก้ไหม มันจะละลายหายไปในเรื่องของแกลเอง สงสัยว่าโดนขวดเหล้าฟาดกบาลนี่หว่า”

พลยิ้มแหยริบปฎิเสธทันที

“เปล่า ๆ ดูเหมือนเป็นท่อนเหล็กท่อนบาง ๆ ที่คนร้ายห่อกระดาษไว้”

ศาสตราจารย์ดิเรกอุคพลลุกขึ้นจากโซฟาแล้วพาเดินออกไปทางหลังตึก นิกรกับอาเยี่ยมองดูหน้ากัน

“แกลคิดว่าอ้ายพลโกหกเราใช่ไหม” กิมหงวนถามอย่างเป็นทางการ

“ถูกแล้ว ฟังไม่ขึ้นหรือไม่มีเหตุผลที่ควรจะเชื่อว่าอ้ายพลถูกจี๋หน้าวัดมกุฏ ๆ เราก็เคยไปเยี่ยมศพไปฟังพระสวดบ๋อย ๆ เดินออกมาไฟสว่างจ้า รถยนต์จอดเรียงรายพวกคนขับรถยื่นจับกลุ่มคุยกันตั้งแต่ประตูทางเข้าศาลาตั้งศพจนถึงประตูโบสถ์”

เสี่ยหงวนเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี อ้ายพลต้องไปเกิดเรื่องกับพวกนักเลงที่ไหนแน่นอน บางทีอ้ายแห้วอาจจะขับรถไปชนท้ายรถ หรือเบียดกับรถอันธพาลเข้า อ้ายพวกนั้นก็เลยลงมาอะอะอาละวาดเล่นงานอ้ายพลเสียหน้าตาขยับเขยื้อนแทบจะจำไม่ได้”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อเจ้าแห้วพาตัวเดินเข้ามาในห้องโถง กิริยาท่าทางของเจ้าแห้วมีพิรุณเต็มตัว ท่านเจ้าคุณร้องเรียกเจ้าแห้วทันที

“มานี่ซีอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกยื่นวาบไปหมดทั้งตัว เขาเดินยิ้มแห้ง ๆ เดินเข้ามาหาท่านเจ้าคุณแล้วทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อย

“รับประทานใต้เท้าจะใส่อะไรผมหรือครับ” เจ้าแห้วพูดอ้อมอ้อม

“เปล่า ไม่มีอะไรที่จะใส่แกลหรอก แต่ฉันอยากรู้ความจริงที่เจ้าพลถูกทำร้ายสะบักสะบอมกลับมาบ้าน”

เจ้าแห้วริบพุดกลบเกลื่อนทันที

“รับประทานเรื่องมันเกิดขึ้นแล้วอย่าสนใจเลยครับ”

ท่านเจ้าคุณทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“ไม่สนใจยังไงวะ อ้ายพลมันหลานของข้า บอกมาตามตรงนะ อ้ายพลไปมีเรื่องราวกับใครมา”

เจ้าแห้วผีนยิ้ม

“รับประทานคุณพลเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่หรือครับว่าถูกผู้ร้ายจีที่หน้าวัดมกุฏฯ”

“ถูกละ มันเล่าให้ฟังอย่างนี้ แต่ฉันไม่เชื่อ”

“โธ – รับประทานเชื่อเถอะครับผมเองยังเชื่อ”

เสี่ยหงวนพูดชัดขึ้น

“มานี่เถอะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหันไปมองคูมิมหงวนกับนิกร แล้วคลานเข้าไปหา อาเสี่ยล้วงกระเป๋าเสื้อสาวายหีบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่ง แล้วกล่าวกับเจ้าแห้วต่อไป

“ถ้าแกพูดความจริง 500 บาทจะเป็นของแก”

เจ้าแห้วมองดูเงินด้วยความกระหาย

“รับประทานผมได้ 500 บาท แต่ผมอาจจะมีอันเป็นถึงกับหยอดน้ำข้าวต้มเป็นเดือน ๆ ก็ได้ บางทีอาจจะไม่มีที่อยู่รับประทาน”

กิมหงวนโยนเงิน 500 บาทลงบนตักเจ้าแห้ว

“นั่น และอ้ายกรกับคุณอาร์รองด้วยเกียรติว่าเราจะไม่บอกอ้ายพลเป็นอันขาดว่าเรารู้เรื่องนี้จากแก”

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้

“จริง ๆ นะครับ ถ้าอาเสี่ยพูดรับประทานคุณพลกระที่บผมแบนแน่ อาเสี่ยก็ทราบดีแล้วว่า ถ้าคุณพลย้ายขึ้นมา แม้แต่คุณนั้นทายังต้องหลบหน้า รับประทานซ่อมผมแต่ละครั้ง เหมือนซ่อมตะกระสอบทราย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เถอะน่า พวกเราไม่พูดให้แกเจ็บตัวหรอก เงิน 500 บาทเก็บใส่กระเป๋าเสีย แล้วเล่าเรื่องอ้ายพลให้ฟัง ขณะนี้ดิเรกกำลังทำแผลให้พลอยู่ในห้องทดลอง อย่างช้าอีก 15 นาทีถึงจะเสร็จ”

เจ้าแห้วหีบธนบัตรใบละร้อยบาทรวม 5 ฉบับใส่กระเป๋าเสื้อเช็ดด้วยความดีใจ เขามองซ้ายมองขวาเสียก่อนจึงกล่าวกับสองสหายว่า

“รับประทานคุณพลพี่ดกับพวกนักเลงกุมบาร “ชายกะตา” ครับ ผมพาคุณพลมาจากวัดมกุฏฯ ผ่านถนนตัดใหม่เพชรบุรี คุณพลอยากดื่มเบียร์ก็ให้ผมหยุดรถแล้วเข้าไปดื่มเบียร์ในภัตตาคาร “ชายกะตา”

อาเสี่ยพยักหน้ารับทราบ

“แล้วไง”

“รับประทานพาร์เทนเนอร์คนหนึ่งถูกรังแกครับ คุณพลได้ช่วยเหลือก่อน
รับประทานเลขเกิดตะลุมบอนกัน อ้ายพวกนั้น 5 คน คุณพลคนเดียวเท่านั้น คุณพลก็ถูกชกหน้าตา
ฟกช้ำ และถูกตีด้วยขวดเบียร์หัวแตก พอตีเจ้าของบาร์มาห้ามไว้ รับประทานเรื่องมันเป็นอย่างนี้
แหละครับ”

นิกรกล่าวถามขึ้นทันที

“นักเลงคุมภัตตาคาร “ปู่กับย่า” นะใครวะ”

เจ้าแห้วทำคอขยับ แล้วหัวเราะเบา ๆ

“ยายกะตาครับ ไม่ใช่ปู่กับย่า”

“เออ นั่นแหละ อ้ายหมอนั่นเป็นใคร ผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“รับประทานตัวผู้ครับ อายุในราว 30 ปีเห็นจะได้ รูปร่างสูงใหญ่กว่าคุณพลมาก
มันชื่อเจือครับ”

นิกรขบกรามกรอด

“ชื่อเจือ ดีแล้ว กูจะได้ไม่ไปเที่ยวบาร์ “ยายกะตา”

“ลุย” เสียหงวนร้องลั่น “แกกลัวมันด้วยหรือวะอ้ายกร”

นิกรหันมาทำตาเฉียว

“ใครบอกล่ะ”

“ก็แล้วแกพูดทำไมว่า แกจะไม่ไปเที่ยวบาร์ “ยายกะตา”

“ฉันหมายถึงคืนนี้ไว้ย เกือบสองยามแล้วไปหาหอกอะไร แกคิดว่าคนอย่างกันไม่
เจ็บร้อนแทนเพื่อนยังงั้นหรือ แกคอยดู กันจะต้องจัดการกับอ้ายเจือให้สาสมอย่างน้อยก็ใส่มันด้วย
ปืนกลมือ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ หัวเราะหึ ๆ แล้วกล่าวว่า

“แกยิงเขาด้วยปืนกลมือแกก็ต้องมีธุระไปติดตะรางตลอดชีวิต หรืออาจจะถูก
ประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกันได้ ไม่ใช่เวลาที่เราจะมาพูดเล่นกันอ้ายกรมาปรึกษาหารือกัน
ดีกว่า เท่าที่อ้ายพลปิดบังเรา ก็เพราะมันไม่ยอมให้เราเดือดร้อนวุ่นวายกับมัน และคนอย่าง
อ้ายพลพอรู้จักมันดี อย่งไรมันก็ต้องแก้ล่านายเจือในวันสองวันนี้ แต่ถ้าอ้ายพลขึ้นไปภัตตาคาร
“ยายกะตา” ตามลำพังก็ต้องถูกสกรัมกลับมาเหมือนอย่างคืนวันนี้ ดีไม่ดีอาจจะถูกฆ่าตายก็ได้
อ้ายเจือเป็นอันธพาล และคงเป็นอาชญากรด้วย คนอย่างนี้จิตใจมันต่ำช้าไม่กลัวคุกตะรางหรอก”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานอย่างไรก็ตาม อย่าให้คุณพลทราบเชียวนะครับว่าท่านกับอ้ายเจือ และ
คุณนิกรทราบเรื่องนี้จากผม”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ตวาดแว๊ด

“เออน่า ฉันไม่ให้แกเจ็บตัวหรอก”

เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอก

“รับประทานค่อยโล่งใจหน่อย ถ้าหากว่าอาลัยกับคุณนิกร และได้พบกับคุณหมอ จะร่วมมือร่วมใจกันปราบยายเจือกับพรรคพวกของมันละก้อ รับประทานผมด้วยคนนะครับ”

เสีหงวนมองดูเจ้าแห้วแล้วหัวเราะ

“แกเป็นนักบู๊เหมือนกันหรืออ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานตามธรรมดาผมก็ไม่ชอบพิศกับใครหรอกครับ แต่เพื่อเจ้านายของผม รับประทานผมยอมตาย หรือเรียกว่าบู๊จนบู๊เลยครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นแกมีหวังได้กั๊กกับมัน” แล้วเขาก็หันมาพูดกับเสีหงวนอย่างเป็นทางการ “เรื่องนี้เราจะต้องแอบเล่าให้อ้ายหมอมันฟังด้วย เพราะเราต่างก็เป็นเพื่อนร่วมชีวิตกัน”

“ใช่ ต้องเล่าให้มันฟังด้วย”

ท่านเจ้าคุณกล่าวขึ้นบ้าง

“ในระหว่าง 7 วันนี่ อ้ายพลคงยังไม่คิดแก้แค้นนายเจือหรือ เพราะแผลยังไม่หาย แต่หลังจากนั้นระวังให้ดี วันหนึ่งอ้ายพลจะต้องหนีพวกเราไปพาดกับยายเจือที่กั๊กตาการ “ยายกะตา” อย่างไม่มีปัญหา และวันนั้นเราจะต้องติดตามไปช่วยมันเปิดฉากบู๊กับอ้ายพวกนักเลงที่นั่น”

เสีหงวนทำตาปริบ ๆ

“กำลังทางฝ่ายเราก็คงครับ”

“ก็พวกแก 4 คนแล้วก็อากับอ้ายแห้วอีก 2 คนรวม 6 คนนะซี”

“ว่า.....” นิกรตรง “ถ้าอ้ายเจือมีสมุนสัก 20 คนเราก็คงสู้มันไม่ได้ ผมจะติดต่อเรียกพรรคพวกมาช่วยดีไหมครับ รับรองว่าเรื่องบู๊แน่จริง ๆ”

เจ้าคุณปัจฉินิก ๆ ขมวดคิ้วขึ้น

“อย่า ๆ ๆ แกจะพาพวกคนขับรถเมล์พวกนายตรวจ และกระเป๋ารถของแกมาละซี”

“ไม่ใช่ครับ”

“แล้วพวกไหนละ”

“กองปราบปรามสามยอดยังงั้นละครับ รับรองพวกนักเลงเห็นเข้ายังไม่ทันจะตีกัน ก็วิ่งไม่รู้ทางไป”

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบ ๆ

“พูดเป็นเล่นอีกแล้ว ฉันอยากเตะแกเหลือเกิน”

นิกรอมยิ้ม

“ก็เอาซีครับ ถ้าคุณพ่อคิดว่าสู้ผมได้”

เจ้าคุณปัจฉินิก ๆ เผ่นพรวดลุกขึ้นเดินปรีเข้าไปที่โซฟาตัวนั้น นิกรรีบยกมือไหว้

ปะหลก ๆ

“เฮ้ เฮ้ กลัวแล้วครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณยกมะเหงกข้างขวาเขกกกลางกบาลนิกรดังโป๊ก

“นี่แน่ะทะเลิ่งนัก” แล้วท่านก็ทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวนั้น

พล พัชราภรณ์ เข้าใจว่าคณะพรรคของเขา และสืงกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสองเชื่อว่า เขาถูกจีที่หน้าวัดมกุฏกษัตริย์ในคืนวันนั้น และเขาได้ต่อสู้กับคนร้ายหลายคน ทำให้เขาถูกชกต่อย มีบาดแผลฟกซ้ำดำเขียวที่ใบหน้า และถูกตีด้วยของแข็งสี่ระยะแตก

ช่วงเวลาเพียง 7 วันเท่านั้น บาดแผลที่ศีรษะและที่หน้าของพลก็หายเป็นปกติ พล บอกกับตัวเองว่า การที่เขาปล่อยตัวไม่มีใครจะได้ออกกำลังบริหารร่างกาย โดยเฉพาะขาดการ ฝึกซ้อมมวยทำให้เขาอ้วนชกต่อย และเตะไม่คล่องขาดความว่องไวไปมาก ถ้าเป็นภยานักมวยก็ เรียกว่าชกไม่ออก นัยน์ตามองเห็นช่องว่างของคู่ต่อสู้ และมันสมองสั่งให้ชก แต่หมัดไม่ยอมพุ่ง ออกไป ทั้งนี้เพราะขาดการฝึกซ้อมนั่นเอง เขาคิดว่าเขาจะต้องใช้เวลาซ้อมมวยสัก 2 สัปดาห์ แล้ว เขาจะไปพบกับเจ้ออีกครึ่งเพื่อสั่งสอนเจ้อให้รู้จักเขา อย่างไรก็ตาม พลสบายใจแล้วที่เขามีโอกาส ได้ช่วยเหลือสาวสวยผู้มีนามว่าวันเพ็ญ ขณะนี้วันเพ็ญทำงานเป็นพนักงานขายของอยู่ที่แผนก จำหน่ายสินค้าของโรงแรม “สี่สหาย” ซึ่งนิกร, กิมหงวน, นายพลดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ คงไม่สนใจกับหล่อนเท่าใดนัก เพราะการบรรจุ และปลดพนักงานของโรงแรมเป็นเรื่องของนาย ทวน ทยาพงศ์ผู้จัดการหนุ่มผู้สำเร็จวิชาการโรงแรมมาจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์ เขาทราบจาก ผู้จัดการโรงแรมว่า วันเพ็ญสดชื่นแจ่มใสสบายดี และพอใจในหน้าที่การงานของหล่อนมาก แต่ พลหารู้ไม่ว่าคณะพรรคของเขากับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทราบเรื่องของวันเพ็ญดีแล้ว

ระหว่างนี้พลหยุดดื่มเหล้าอย่างเด็ดขาด และแล้วบ่ายวันนั้นซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ เขาก็เรียกเจ้าแห้วมาสั่งงาน

“แห้วโว้ย เปิดห้องพละของเราเรียกคนสวนให้มาช่วยกันปิดกวาดทำความสะอาด แล้วก็แขวนกระสอบทรายติดตั้งปืนชิงบอล”

“รับประทานคุณจะทำอย่างนี้หรือครับ”

“เออ พวกเครื่องเหล็กบาเบิ้ลดัมเบิ้ลไม่ต้องเอาลงมาจากชั้น ข้าจะซ้อมมวย เท่านั้น”

เจ้าแห้วกระซิบกระซาบถามเจ้านายของเขา

“รับประทานเตรียมริเทินเม็ชกับอ้ายเจ้อไซ้ไหมครับ”

“ทะเลิ่ง ไม่ใช่เรื่องของแก แล้วอย่าพูดมากปากพล่อยนะ อย่าถูกซ้อมแบบซ้อม ใหญ่ก็ลองดู”

ในช่วงโมงนั้นเองห้องพละ หรือโรงยิมเนเซียมหลังบ้าน “พัชราภรณ์” ซึ่งปิดใ้ กุญแจอยู่หลายเดือนแล้วก็ถูกเปิดออก เจ้าแห้วกับเด็กหนุ่มพวกคนสวนหลายคนช่วยกันทำความสะอาดพื้นถูเก้าอี้ และม้านั่ง ตรงกลางโรงยิมเนเซียมมีเวทีมวยเท่ากับเวทีมวยจริง ๆ เจ้าแห้ว กับคนสวนช่วยกันชิงเชือกปิดฝุ่นบนผ้าใบคลุมเบาะฟางที่พื้นเวทีออก หลังจากนั้นก็ชิงเชือกกันเวที ให้ตั้งแล้วก็นำปืนชิงบอล และกระสอบทรายมาแขวนเตรียมไว้ให้พลฝึกซ้อม

ในราว 16.30 น. พลกีฬานักมวยรุ่นเวลเตอร์เวทคนหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับบ้าน “พัชรารมณ์” มาซ้อมกับเขา ไกรทอง จิตร โสภา เป็นนักมวยไทยฝีมืออยู่ในเกณฑ์ดี สถิติการชกชนะมากกว่าแพ้หรือเสมอ แต่ฐานะอยู่ข้างจะยากจนพลจึงให้ความอุปการะในด้านการเงิน และเครื่องอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม เมื่อพลใช้ให้คนใช้ไปเรียกตัวมาซ้อมมวยกับเขา ไกรทองก็รีบมาตามความประสงค์

ไกรทองเป็นลูกศิษย์ของวิทย์ จิตร โสภาแต่ค่ายซ้อม “จิตร โสภา” อยู่ถึงวัดราช นาคดาไกลมากเขาจึงฝึกซ้อมกับเพื่อน ๆ ที่บ้านของเขาซึ่งปลูกอยู่ในที่เช่าหลังบ้าน “พัชรารมณ์” เขาเคยได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากพลมามากต่อมาก เขาจึงเรียกพลว่าครู และมีความเคารพนับถือพลเหมือนอย่างครูวิทย์ของเขา

ณ บัดนี้ พล พัชรารมณ์ สวมกางเกงขาสั้นสีกรมท่าแถบขาว และเสื้อกล้ามสีขาว มือทั้งสองข้างมีผ้าพันมือเขากำลึงชกลมวิวดาว โดยเจ้าแห้วเป็นคนจับเวลาซ้อม ส่วนเจ้าหนุ่มร่างใหญ่ตัดผมเกรียนคือไกรทองกำลึงชกกระสอบทราย ไกรทองพิตตัวเต็มทีเตรียมขึ้นชกกับนักมวยคนสำคัญในศึก “ธรณีสู่บ” สัปดาห์หน้า

ในระหว่างนั้นเองนิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็พากันเข้ามาในโรงยิมเนเซียมพอดีเจ้าแห้วร้องบอกว่าหมดยก พลมองดูคณะพรรคของเขา และท่านเจ้าคุณอย่างแปลกใจ ทุกคนแต่งกายแบบนักมวยเตรียมมาซ้อมมวยเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะเสื้อยงนุ่งกางเกงสีแดงสดสะดุดตา

“เฮ้ย” พลร้องทักเพื่อนของเขา “จะซ้อมมวยบ้างหรืออย่างไร”

“อไรน์” ดร.ดิเรกตอบ “รู้ว่าแกสั่งเปิดโรงพละพวกเราก็อยากจะซ้อมมวยออกกำลึงกันบ้าง”

พลหัวเราะเบา ๆ

“เอาซี ดีเหมือนกัน พวกเราว่างเว้นการซ้อมมวย หรือออกกำลึงมานานแล้ว ขึ้นปล่อยตัวอย่างนี้ก็คงจะลงพุงไปตามกัน มีเรื่องมีราวกับใครถูกเขาเตะก็สู้เขาไม่ได้ ต่อนี้ไปกันจะซ้อมมวยทุกวันได้ไกรทองมาช่วยซ้อมให้แล้ว”

ไกรทองยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับนิกร, กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรก อย่างนอบน้อม ท่าทีของเขาสงบเสงี่ยมเจียมตัวมาก นิกรชูมือขวาขึ้นโบกให้ไกรทอง

“สวัสดิ์น้องชาย ประเดี๋ยวซ้อมกับอ้าวสัก 50 ยกเถอะวะ”

นายพลดิเรกมองนิกรอย่างเศร้าใจ

“มากไปอ้ายกร เอาแต่เพียงยกเดียวก็แล้วกัน”

“นั่นนะซี” นิกรพูดหน้าตาย “กันก็ว่ายังงั้นแหละ ไกรทองตัวใหญ่กว่ากันเป็นกอง หมัดก็หนักยังกะช่างตีบ”

เจ้าแห้วร้องตะโกนบอก

“รับประทานซ้อมต่อไปครับ หมดเวลาพักแล้ว”

พลหันมาพูดกับไกรทอง

“แกชกกระสอบอีกยกนะ หมัดแกจะไต่เบาลงบ้าง ฉันจะชกลมอีกยก หมดยกนี้แล้วขึ้นซ้อมนวนมบนเวทีสัก 3 ยกพอแล้ว”

พลกับไกรทองต่างฝึกซ้อมต่อไป นิกเรินไปหิบบเข็อกมากระโดด และเดิน โหรง ๆ เหมือนกบ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ซ้อมชกปั้นซึ่งบอลโดยไม่ได้สวมนวนมชกกระสอบ แต่ท่าน พันมือของท่านทั้งสองข้างไว้แล้ว เสียหงวนกับนายพลดิเรกชกลม ท่าทางของอาเลี่ยยังแคล่วคล่อง ว่องไวแบบมวยกำยานยาว ส่วนศาสตราจารย์ดิเรกไม่ได้ความมอดดูเหมือนมวยอาราม หรือมวยวัด

ขณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วได้ใช้เวลาเพียง 8 วันเท่านั้นทำการฝึกซ้อมมวย แต่ก็ฝึกซ้อมทั้งเช้าและเย็น ทุกคนตื่นนอนแต่เช้าตรู่ออกวิ่งจากบ้าน “พัชรภรณ์” ไปโรงแรม “สี่สหาย” ที่พระโขนง และวิ่งกลับมาบ้าน ซ้อมกระโดดเข็อกชกลมบ้าง ตอนเย็นซ้อมนวนมทุกวันโดยไม่เว้น ช่วยให้แคล่วคล่องว่องไว และมีกำลังดีขึ้นมาก กำลังขาที่ดีขึ้น หมัดของพลหนักแน่นแม่นยำแต่ถ้าจะให้ดีเหมือนเก่าก็ต้องใช้เวลาฝึกซ้อมอย่างน้อยครึ่งปี ตั้งแต่เริ่มซ้อมมวยมาเพื่อเตรียมกระทำการศึกกับนักเลงกุมบาร “ยายกะตา” ขณะพรรคสี่สหายได้งดเว้นการดื่มเหล้าอย่างเด็ดขาด บำรุงตัว และสุขภาพด้วยไข่เนื่อนม และนอนหัวค่ำ นิกเรินใช้เวลาถึงวันละ 50 ฟอง เพื่อให้แข็งแรงแบบเรียนลัด

บัดนี้ พลอยู่ในสภาพที่พร้อมแล้ว เขาเชื่อว่าเขาสามารถที่จะคว้าเจ็อมอันธพาลได้ ดังนั้นพลจึงโทรศัพท์ถึงเจ็อในตอนหัวค่ำคืนวันหนึ่งเพื่อแจ้งให้เจ็อทราบล่วงหน้า แต่เพราะเขาไม่ต้องการให้ใครได้ยินได้ฟังพลจึงถือโอกาสเสียงจากเพื่อน ๆ ไปพูดโทรศัพท์ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายพลดิเรก ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ขณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ นั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง ส่วนคุณหญิงวาดกับสีนางรวมกลุ่มกันอยู่ทางหน้าตึก

พลออกไปจากห้องโถงราว 10 นาทีก็กลับเข้ามา และทำเป็นไต่เดินไปดูเรือสุพรรณหงส์ซึ่งตั้งอยู่ในตู้ไซโบคอันสวยงามพร้อมด้วยเครื่องประดับตู้ที่มีค่าอีกมากมาย

“แกออกไปไหนมาวะพล” ท่านเจ้าคุณถามยิ้ม ๆ

“เปล่าครับ” เขาตอบเหมือนอย่างที่คุณชอบปฏิเสธเสียก่อน “มันร้อนอ้าวเต็มทนผมก็ออกไปยืนรับลมที่ระเบียงหลังตึก”

ดร.ดิเรกมอดดูพลอย่างรู้เท่าทัน

“ออไรน์ เครื่องวัดลมฟ้าอากาศในห้องเล่าบอกว่าคืนนี้พระนคร และชนบุรีจะมีฝน หรือมายก็มีลักษณะฟ้าคะนองฝนอาจจะตกก็ได้ไม่ตกก็ได้”

นิกเรินหัวเราะเบา ๆ

“แล้วกันอ่าวไทยเป็นยังไง”

“กันอ่าวไทยสกปรก มีพายุและฝน บางทีก็ไม่มี ดีเปรสชันที่ก่อตัวเมื่อวานนี้กลายเป็นพานาวีซัน” พุดจบเขาก็ลุกขึ้นยืนยกแขนบิดขี้เกียจ “ขอตัวไปทำงานละว๊วย กันกำลังค้นคว้าสาเหตุของโรคมะเร็งจากนุหรี ความจริงการสูบนุหรีไม่ทำให้เกิดมะเร็งเลย คนที่กินข้าวหรือขนมปังนั้นแหละจะเป็นมะเร็ง เพราะข้าว หรือขนมปังมีเชื้อราที่จะทำให้กลายเป็นมะเร็งได้

ในไม่ช้านี้กันจะพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าคนที่ปลอดภัยจากโรคมะเร็ง ก็คือคนที่สูบบุหรี่จัด” พุดจบ ดร.ดิเรกก็พาตัวเดินออกไปทางหลังตึก

นายพลดิเรกเปิดประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์เดินเข้ามาแล้วปิดประตูไว้ตามเดิม ภายในห้องมีแสงไฟสว่างไสวอากาศเย็นสบายด้วยเครื่องปรับอากาศ ศาสตราจารย์นายพลดิเรกเดินเข้าไปหยุดยืนเบื้องหน้าหุ่นยนต์อิเล็กทรอนิกส์ตัวหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าห้องนี้

“เฮ้ – บิลลี่ นิ่งหลับเสียแล้วอ้ายเวร”

หุ่นบิลลี่สะดุ้งเฮือกล้มตาโพลง พอแลเห็นดร.ดิเรกมันก็รีบลุกขึ้นยืน

“ไม่ได้หลับหรือครับป้า ผมนั่งหลับตาคิดอะไรต่ออะไรไปตามเรื่อง”

“คิดอะไรวะ”

“อยากมีแฟนนะซีครับ เมื่อไรป้าจะสร้างหุ่นผู้หญิงให้พวกเราสักที”

จอมนักวิทยาศาสตร์ทำคายนกลื่นน้ำลายเอือก

“อย่าฟังเลยวะ ความจริงตัวของแกเองก็ยังมีอวัยวะไม่ครบถ้วนเหมือนกับมนุษย์ผู้ชายทั้งหลาย แกเพียงแต่มีมันสมองเทียม หัวใจเทียม สามารถพูดได้ฟังเข้าใจ และมีความรู้ ความคิดเท่าที่ป้าสั่งสอนเท่านั้น อ้า – เมื่อกี้มีใครเข้ามาในห้องหรือเปล่า”

“มีครับ คุณพลเข้ามาพูดโทรศัพท์”

“เขาพูดไปถึงใคร และพูดว่าอะไร”

หุ่นบิลลี่นิ่งคิดทบทวนความจำ

“พูดไปถึงนายเจ๊อที่กัตตาคาร “ขายกะตา” ครับ คุณพลให้คนรับสายไปตามนายเจ๊อมาพูดด้วย แล้วบอกนายเจ๊อว่าสามทุ่มคืนนี้จะไปพบที่กัตตาคารขอให้นายเจ๊อคอยพบให้ได้”

“เท่านั้นละหรือ”

“ครับ”

ดร.ดิเรกยิ้มให้หุ่นอิเล็กทรอนิกส์ของเขา

“แท๊งคิว ดึก ๆ คื่น ๆ อย่าเอาแต่นอนนะบิลลี่ ถ้ามีคนร้ายจัดหน้าต่าง หรือประตูเข้ามาในห้องแล็บ แกจะต้องจัดการกับมันทันที”

หุ่นบิลลี่ยิ้มแป้น

“ไม่ต้องสั่งผมครับป้า ให้มันเข้ามาเถอะผมจะลือคคอมันปล่อยไฟฟ้าเข้าตัวมันทีเดียวลวันออกทางปากแทงทิ้งเลย อ้า – ขอบุหรี่ผมมวนซีครับป้า”

นายพลดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองบุหรี่ยี่ห้อเครื่องฉีดไฟออกมาส่งให้หุ่นยนต์ของเขา หุ่นบิลลี่เปิดซองบุหรี่ยี่ห้อเงินหยิบออกมาจูดสูบบวนหนึ่ง แล้วคืนซองบุหรี่ยี่ห้อเครื่องฉีดไฟให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“ขอบคุณครับป้า”

ดร.ดิเรกเก็บซองบุหรี่ยี่ห้อเครื่องฉีดไฟเป็นชินไว้ในกระเป๋าตามเดิม เขายกมือตอบว่าหุ่นอิเล็กทรอนิกส์ของเขาด้วยความรัก แล้วพาตัวเดินไปที่ประตูห้องทดลองเปิดประตู

ออกไปจากห้อง หุ่นบิลลี่ตามมาปิดประตู มันทำหน้าที่ได้เหมือนอย่างมนุษย์ ทั้งนี้ก็ด้วยความรู้ความสามารถอันยอดเยี่ยมของศาสตราจารย์ดิเรกนั่นเอง

เมื่อนายพลดิเรกกลับเข้ามาในห้องโถง เขาก็แลเห็นกิมหงวนกับนิกร และเจ้าคุณป๋องจ๊ก ๑ กำลังนั่งดูโทรทัศน์ เจ้าแห้วนั่งพับเพียบอยู่ห่าง ๆ เขาตรงเข้ามานั่งบนโซฟาระหว่างนิกรกับเสี่ยวหงวน แล้วถามนิกรว่า

“อ้ายพลไปไหนล่ะ”

“ขึ้นไปข้างบน ดูทำมันร้อนรนอย่างไรชอบกล”

ดร.ดิเรกลุกขึ้นเดินไปปิดเสียงทีวี. ให้เบาลงแล้วกลับมา นั่งตามเดิม เขามองซ้ายมองขวาเสียก่อน แล้วกล่าวกับพ่อตาของเขา

“ได้เรื่องแล้วครับคุณพ่อ หุ่นบิลลี่มันบอกผมว่าอ้ายพลเข้ามาในห้องทดลองพูดโทรศัพท์กับอ้ายเจือ นึกกับอ้ายเจือว่าคืนนี้ 3 ทุ่มจะไปที่ภัตตาคาร “ชายกะตา” ขอให้อ้ายเจือคอยพบให้ได้”

ท่านเจ้าคุณลิ้มตาโพลง

“งั้นเรอะ ถ้ายังงั้นคืนนี้อ้ายพลเปิดฉากบู๊แน่”

เจ้าแห้วตื่นเต้นอย่างยิ่งถึงกับเปลือยตัวร้องขึ้นดัง ๆ

“หกเหล็ก.....รับประทานคืนนี้ต้องหกเหล็ก”

ทุกคนหันมามองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียวกัน เจ้าคุณป๋องจ๊ก ๑ เข้มปากแน่น

“คืนแหกปากออกมาได้ ว่าแต่แกสู้แน่หรืออ้ายแห้ว”

“แน่ครับ รับประทานคืนนี้ผมสู้แค่ตายเท่านั้น”

“ดีมาก”

ดร.ดิเรกมองไปทางหน้าตึกแล้วกระซิบกระซาบถามเสี่ยวหงวน

“คุณอาหญิงกับเมีย ๆ ของพวกเราล่ะ”

“ขึ้นไปบนตึกเมื่อคืนนี้เอง เรื่องอ้ายพลเอาอย่างไรดีหมอ”

ศาสตราจารย์ดิเรกตอบโดยไม่ต้องคิด

“ก็ไม่ยากอะไร ขณะนี้ฝั่งสองทุ่มเท่านั้นเอง อ้ายพลคงจะออกจากบ้านราวสองทุ่มครึ่ง กันเชื่อว่ามันคงจะขับรถไปตามลำพัง พวกเราก็จะติดตามมันไปที่ภัตตาคาร “ชายกะตา” คุณอ้ายพลบู๊กับอ้ายเจือตัวต่อตัว ถ้าสมมุณของอ้ายเจือเล่นกลุ้มรุ่มล้อมกรอบเพื่อน เราก็ต้องฟาดมวยหมูกันเท่านั้นเอง เรื่องบู๊นะกันไม่ชอบ แต่ถ้าเพื่อนถูกข่มเหงรังแก กันต้องช่วย และยอมตาย”

คืนวันนั้นเอง

ก่อนเวลา 21.00 น. เล็กน้อยโอสสโอมบิลลี่เขียวคันใหม่เอี่ยมคันหนึ่งได้แล่นมาหยุดหน้าภัตตาคาร “ชายกะตา” ชิดขอบถนน

พล พืชราภรณ์จัดแจงเลื่อนกระจกขึ้นทั้งสองด้านแล้วเปิดประตูลงจากรถปิดประตูใส่กุญแจ เขาแต่งตัวเตรียมพร้อมที่จะเปิดฉากบู๊ สวมกางเกงขายาวสีกรมท่า เสื้อยืดแขนสั้น

คอปกลีฟ้าอ่อนแบบทันสมัยซึ่งเป็นสื่อต่างประเทศ พลพาตัวเดินเข้าไปในเขตกักตากรโดยไม่รีบร้อนอะไรนัก หาส่งเกตไม่ว่ารถเก๋งคันหนึ่งซึ่งเป็นรถคาดิลแล็ค ได้เล่นมาจอดห่างจากรดโอลด์โมบิลราว 10 เมตร นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วอยู่ในรถคันนี้ พลถูกสะกดรอยติดตามมาตั้งแต่ออกจากบ้าน “พัชราภรณ์”

ระยะนี้ก่อนมาทางปลายเดือน บาร์หรือกักตากรต่าง ๆ จึงเจียบเหงาซบเซาไปตามกัน ถึงมีผู้มาพักผ่อนหย่อนใจก็ไม่กล้าจ่ายเงินมากมายนัก นอกจากพวกอาเลี่ยกระเป๋านักซึ่งมีจำนวนน้อยมาก

ที่โต๊ะตัวเก่าใกล้กับต้นมะพร้าวริมคูน้ำใส พลเดินเข้าไปทรุดตัวนั่งในเวลาเดียวกับที่คนรับใช้คนหนึ่งรีบเข้ามาหาเขา

“กรุณาสั่งผมครับ ท่านต้องการอะไรบ้าง”

พลยิ้มให้ชายหนุ่มซึ่งอยู่ในเครื่องแบบของคนรับใช้

“กันไม่ได้มากินเหล้า หรืออาหารหรอกนึ่งช่าย เอ้า – ให้แก่ 100 บาทช่วยไปตามนายเจื่อนักเลงคุมบาร์นี้มาพบกันหน่อยซี”

บอยหนุ่มตื่นเต้นดีใจอย่างยิ่ง เขาระพุ่มมือไหว้พลอย่างนอบน้อม แล้วรับธนบัตรใบละร้อยบาทมาจากพล

“ขอบพระคุณครับ ท่านต้องการพบพี่เจือหรือครับ”

“ใช่ บอกเขาเถอะว่า คนที่โทรศัพท์มานัดพบเขาได้มากอยอยู่ที่นี้แล้ว”

“ครับ ครับ ผมจะไปบอกพี่เจือเดี๋ยวนี้”

คนรับใช้วิ่งเหยาะ ๆ ไปที่เรือนไทยหลังนั้น ซึ่งขณะนี้เสียงดนตรีลีลาซังกังวานเจื้อยแจ้ว พลล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบบุหรือออกมาจุดสูบมวนหนึ่ง เขาไม่ได้สังเกตว่า เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ได้พานิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และเจ้าแห้ว เข้ามานั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่งในมุมมืดห่างจากราว 20 เมตร ทุกคนเตรียมพร้อมที่จะเปิดศึกตะลุมบอนถ้าหากว่าพลถูกกลุ่มรุมทำร้าย

เวลาผ่านไปไม่นาน 5 นาที จอมอันธพาลกับสมุนของเขา 5 คนก็ปรากฏขึ้น เจือเดินนำหน้าพาพรรคพวกตรงเข้ามาหาพลในท่าทางเป็นนักเลงเต็มตัว ส่วนสมุนของเขาแต่ละคนรูปร่างลักษณะและการแต่งกายก็บอกให้รู้ว่าเป็นอันธพาลขนาดหนัก ไม่มีวิ๊วแวกที่จะเป็นพระเอกหรือผู้ช่วยพระเอกได้แม้แต่คนเดียว

พลลุกขึ้นยืนเตรียมพร้อม เขาเลื่อนตัวออกมาให้พ้นโต๊ะเก้าอี้ และจ้องมองดูเจือซึ่งพาสมุนเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าเขา จอมอันธพาลสวมกางเกงขาวสีดำ และสวมเสื้อยืดคอปกลีรัดแขนเอวจัมสีดำคอปกลีขาว

“ว่าไงคุณ เท่าที่คุณโทรศัพท์นัดพบกับผม คุณต้องการอะไรจากผม” เจือถามยิ้ม ๆ แต่ยิ้มของเจือค่อนข้างเสยะแบบผู้ร้าย หรือตัวโกงในหนังยิ้ม

พลว่า “ແຄงຈຳເຫດຖຸກຜູ້ເມື່ອສອນອາທິດຢູ່ທີ່ຜ່ານມານີ້ໄດ້ດີ”

“ອ້ ຈຳໄດ້ຮັບຮັບ”

หมัดขวาของพลันตูมออกไปทันทีโดยไม่มีการพูดพล่ามทำเพลงให้ยืดยาว เหมือนหนังพูดที่แจ่มแจ้งแจ่มหอม จอมอันธพาลเซลด้าออกไปไกลถึงกับกั้นกระแทกพื้นดิน แล้ว พลก็ยิ้มให้เจือ

“ลุกขึ้นมาเจือ ถ้าแกเป็นลูกผู้ชายก็ลุกขึ้นมาฟาดปากกับกันตัวต่อตัว ไม่ใช่หมา หมูเหมือนอย่างวันนั้น”

ความโกรธ และพลังจิตอันเข้มแข็งทำให้เสื่อร้ายริบผลุนผลันลุกขึ้น เขาร้องบอก สมุนของเขาว่า

“ยืนดูเฉย ๆ ไม่ต้องช่วยกู” แล้วเขาก็กระโจนเข้าเตะพลด้วยเท้าขวาเต็มแรงเกิด พลยกแขนซ้ายขึ้นปิดพร้อมกับสปีดตัวเข้าไปชกสวนด้วยหมัดขวาถูกปลายคางเจือ อย่างเหมาะเจาะ พีเบ้มร่วงผล็อยลงไปกองบนพื้นดินอีกครั้งหนึ่ง จนกระทั่งลูกน้องของเขาแปลกใจไปตามกันที่เจือถูกหมัดเด็ดอย่างง่ายดายเช่นนี้

“ลุกขึ้นมาเจือ” พลพูดยิ้ม ๆ “วันก่อนกันแพ้กันถูกตีหัวแตก และถูกชกสะบัก สะบอมเพราะแกใช้วิธีหมาหมู แต่วันนี้กันพร้อมแล้ว ถึงสมุนของแกจะช่วยแกกันก็ไม่หนี ลุกขึ้น ชีเพื่อน อย่าใจเสาะ”

เจือสะบัดหน้าเรา ๆ

“อ้อ อ้ายหมอนี่หมัดหนักชิบโพงเลย” เจือรำพึงแล้วรวบรวมกำลังลุกขึ้น

คราวนี้เจือไม่บุ่มบ่ามอีกแล้ว จอมอันธพาลจดมวยเดินเท้าเข้าไปหาพลอย่าง ระมัดระวังตัว พลการ์ดมวยอย่างรัดกุม เมื่อเจือปรี๋เข้ามาจะชกเขา เท้าซ้ายของพลก็ยันหน้าอกของ เจือไว้ ทำให้เจือผงะออกไป และแล้วพลก็ปราดเข้าเตะด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว ถึงแม้เจือปิดป้องไว้ ได้เจือก็ชนเซไปหลายก้าว

อย่างไรก็ตาม เจือเชื่อว่ารูปร่างของเขาสูงใหญ่ได้เปรียบกว่าคู่ต่อสู้ เจือจึงเป็นฝ่าย บุก เขาชกและเตะพลอย่างคล่องแคล่วจนกระทั่งอ้ายเสื่อรูปหล่อต้องถ่างออกไปข้าง แต่แล้วพลก็ เตะด้วยเท้าขวาถูกใต้ขาพับของเจือดังจาด ร่างอันสูงใหญ่ถอนรากลอนโคนล้มลงกั้นกระแทกพื้น ทันที

ขาซ้ายของเจือแพลงไปแล้ว เมื่อเจือลุกขึ้นมาขาของเจือก็กระโผลกกระเผลกไปข้าง หนึ่ง พลปราดเข้าชกหนึ่งสองคือเย็บซ้ายแล้วตามด้วยหมัดขวา คราวนี้เหมือนกับว่าจอมนักเลงไม่มีฝีมือไม่ลายมือในการต่อสู้เลย ร่างอันสูงใหญ่ชวนเซออกไป แต่วิญญาณแห่งความทรหดอดทนของ เจือยังมีอยู่ เจือเสะยิ้มแยะเขี้ยวยิงฟันเข้าประจัญบานพลเหมือนคนบ้าดีเดือด ทั้งสองกอดรัดพิศ กัน สอกขวาของพลฟันฉันเปิดแผลที่เหนือคิ้วซ้ายของจอมอันธพาลเลือดไหลโกรก พลอัปเปอร์ คัทท้อคู่ต่อสู้ได้ทีหนึ่ง พอเจือมีอดสูทขวาของพลก็เหวี่ยงโครมถูกคางเจืออย่างจัง

พีเบ้มลงไปนอนวัดพื้นอีกครั้ง คราวนี้ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นนักเลงของเจือก็หมด ไป เขาบอกตัวเองว่าถ้าเขาปราศยอทธิพลของเขาก็จะสิ้นสุดเพียงเท่านี้ เจือโงงลุกขึ้นนั่งร้อง ตะโกนบอกสมุนของเขา

“เอามันพวกเรา”

สมุนไพรของเจ๊คน ไม้คันทันมืออยู่แล้ว เมื่อได้รับคำสั่งจากลูกพี่ สุนัขหมูกี่ปราดเข้า
ประจัญบานห้อมล้อมพล พัชรภรณ์ พลต่อสู้แบบยอมตายถวายชีวิต หมัดขวาของเขาส่งเจ้าหนุ่ม
ผอมกะหร่องคนหนึ่งลงไปนั่งเหยียดเท้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่

ทันใดนั้นเอง พลก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งตะโกนลั่น

“หกเหล็ก รับประทานบุกเลยครับ”

เสียงหวนวังนำหน้าพาศตราจารย์ดิเรก, นิกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้ว
ตรงเข้ามาช่วยเหลือพลทันที เจ๊อริบลูกขึ้นช่วยเหลือลูกน้องของเขา การตะลุมบอนระหว่าง 6 ต่อ 6
เป็นไปอย่างดุเดือด พลฟาดกับเจ๊ตัวต่อตัว

อาเสี้ยกลับสมุนไพรของเจ๊คนหนึ่งเซถลาหล่นลงไปใต้อุ้งเท้าเสียงดังตูม พอปีน
ขึ้นมาบนบกเจ้าแห้วก็วิ่งเข้าไปเตะซ้ำ ทำให้เจ้าหมอนั้นหงะหล่นลงไปใต้อีก และร้องลั่น

“โ๊ย มันเจ็บไม่ใช่หรอะ ปู้โธ”

ดร.ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถูกชกล้มลุกคลุกคลาน แต่ก็สู้อย่างทรหด เจ้าแห้ว
วาดลวดลายมวยไทยอย่างน่าดู นิกร้องโวยเหมือนจิ้งเหลน อาเสี้ยชกซ้ายป่ายขวาอูตลุด ส่วนพล
ต่อยพลางหัวเราะพลางนิกขบขันท่าทางของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และนายแพทย์หนุ่ม และแล้วก็แปลก
ใจที่พรรคพวกของเขาติดตามมาช่วย

สุคขวาของพลกระแทกขากรรไกรเจ๊ได้อีกครั้งหนึ่ง และแรงมาก ดังเหมือนกับ
ทุบกระบอกไม้ฝู ๆ หมัดนี้เองทำให้จอมอันธพาลถอนรากถอนโคนหงะหางยอนเหยียดยาวบน
พื้นดินโดยไม่กระตุกกระดิก

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นิกได้ลื้อกแขนทั้งสองข้างของสมุนไพรเจ๊คนหนึ่งไว้แล้วร้อง
บอกพาศตราจารย์ดิเรก

“หมอ ต่อยหน้าอ้ายหมอนี้สักทีซีโวย กันจับไว้ให้แล้ว เอาเลย”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเป็น ยกกำปั้นขว้างขึ้นเป่าแล้วเดินอย่างสามขุมเข้ามาชกหน้าเจ้า
ว่องเต็มเหนี่ยว แต่เจ้าว่องสมุนไพรของเจ๊ว่องไวสมชื่อ เขาเอนศีรษะหลบหมัดของดร.ดิเรก ดังนั้น
กำปั้นไม่มีรูของนายแพทย์หนุ่มจึงกระแทกหน้านิกเต็มรัก

“โ๊ย” นิกร้องสุดเสียงปล่อยมือที่จับแขนเจ้าว่องออกเดินคุดปัดตู่เป็นยันต์ตาเหล่
ไปมา

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกเก้าอี้เหล็กไล่ฟาดกบาลสมุนไพรเจ๊คนหนึ่ง พอไล่ทันก็ฟาด
ด้วยเก้าอี้เหล็กเต็มเหนี่ยว เจ้าหมอนั้นยืนอมยิ้มไม่พูดอะไร ท่านเจ้าคุณถีบซ้ำหล่นลงไปใต้อีก ใน
เวลาไล่ ๆ กันอาเสี้ยก็ชกสมุนไพรของเจ๊ตกลงไปใต้อีกคนหนึ่ง อันธพาลทั้ง 3 คนไม่กล้าขึ้นมาจากคู
เพราะเจ้าแห้วยืนคุมเชิงอยู่ข้างบน สมุนไพรของเจ๊อีก 2 คนใส่ดินหมาวิ่งแจ้นไปแล้ว เมื่อเห็นลูกพี่
นอนสลบเหมือดเพราะถูกหมัดเด็ดของพล

การประจัญบานระหว่าง 6 ต่อ 6 สิ้นสุดลงแล้ว แต่เจ้าแห้วยังไม่ยอมให้สมุนไพรของ
เจ๊ทั้ง 3 คนขึ้นจากน้ำ ริมคูอีกด้านหนึ่งคิดกับรวู้ไม้โปรงไม่มีที่พอที่จะปีนขึ้นไปได้

พลกับกิมหงวนช่วยกันประคองจอมอันธพาลลุกขึ้นหัวปักพามานั่งเก้าอี้ที่โตะว่าง ดร.ดิเรกช่วยปฐมพยาบาลสักครู่หนึ่งจอมอันธพาลก็ได้สติลืมตาขึ้นมองดู โลกอย่างมีนงง เขาแลเห็นสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งห้อมล้อมโตะนั้น และกำลังมองดูเขา แต่ไม่มีใครแสดงท่าทีเป็นศัตรูต่อเขาอีกเลย แม้กระทั่งพล พัชราภรณ์ก็ยิ้มให้เขา

“เป็นยังไงบ้างน้องชาย” พลถาม

เจือถอนหายใจเบา ๆ

“ແ່ห่น้อยครับ ผมยอมรับผมสู้คุณไม่ได้ และเด็กของผมก็ปราชัยพวกคุณอย่างยับเยิน คุณสู้ครับ มันจีจลาตอย่างระยำหมาหนีไปหมดแล้ว”

นิกรหัวเราะ

“อยู่ในคุนั้นสามคน”

พลยื่นมือให้เจือจับ

“เราเป็นมิตรกันเถอะเพื่อน กันและพวกเราไม่ใช่อันธพาลหรอก พวกเราล้วนแต่เป็นคนดีมีหลักฐาน แต่คนอย่างกันถ้าถูกข่มเหงรังแกก่อนแล้วต้องพยายามหาทางเอาชนะจนได้เดี๋ยวนี้กันชนะแกแล้ว กันจะไม่นึกถึงเรื่องนี้อีกต่อไป ขอให้เราเป็นมิตรกันดีกว่า”

เจือบีบมือพลแน่น

“ขอบคุณครับ คุณเป็นสุภาพบุรุษที่น่านับถือจริง ๆ เมื่อวันที่พวกผมกลุ่มรวมคุณและตีหัวคุณแตก ถ้าคุณให้ตำรวจจัดการกับเราผมก็คงคิดคุกแล้ว”

พลยิ้มให้คู่ต่อสู้ของเขา

“เลิกพูดถึงมันทีเจือ เรียกบ๊อยมาสักคนซิ สั่งเหล้าและอาหารมากินกัน กันเลี้ยงเต็มที่ แล้วก็ไปตามเด็ก ๆ ของแกมาด้วย เราชกกันพอหอมปากหอมคอแล้วเราก็มายับมือกัน และมากินเหล้ากัน”

เจือมองดูพลอย่างชื่นชม

“คุณดีอะไรอย่างนี้ ขอโทษเถอะครับ กรุณาบอกผมหน่อยเถอะครับว่าคุณเป็นใคร”

“กันนะเรอะ พันเอกพล พัชราภรณ์”

เจือใจหายวาบ

“คุณเป็นนายทหาร.....คุณเป็นพันเอก”

“ถูกแล้ว” แล้วเขาก็ผายมือมาทางดร.ดิเรก “คนนี้พลตรีศาสตราจารย์ดิเรก นั้น.... พลเอกพระยาปัจจนิก ๆ เพื่อนกันสองคนนี่ก็เป็นพันเอกเหมือนกัน”

เจือทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“โอ – ถ้าผมทราบเสียแต่แรกผมไม่กล้าสู้กับคุณหรอกครับ เกราะหัดดีเหลือเกินที่คุณไม่เอาเรื่องผม”

พลหัวเราะแล้วพูดตัดบท

“ไปตามพวกแกมากินเหล้ากับเราเถอะ เรียกย้ายสามคนที่อยู่ในคู่อื่นมาด้วย กัน
สบายใจแล้วที่กันกับแกเล็กเป็นศัตรูต่อกัน”

เจ็ยกมือไหว้ปะหลก ๆ แล้วลุกขึ้นตะโกนเรียกลูกน้องของเขาให้ขึ้นมาจากคู
ต่อจากนั้นเขาก็เดินตามหาสมุนของเขาที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเขตบาร์

จบบริบูรณ์